

Arrest

**nr. 140 811 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 10 oktober 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 oktober 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Aan betrokkene werd op 02.10.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, gepaard gaande met een inreisverbod voor drie jaar, hem betekend op 18.02.2013. Hierdoor wordt hij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. betrokkene zou sedert 2010 in België zijn, zou geïntegreerd zijn, Nederlands zou spreken, gaan de kinderen naar school, is hij werkwillic, hij definitief ontworteld zou zijn uit zijn land van herkomst) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de bewering betreft als zouden er familieleden van betrokkene legaal in België verblijven, hiervan wordt geen enkel stavingsstuk voorgelegd. Betrokkene dient zich dan ook met gans zijn gezin te schikken naar het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten/inreisverbod. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSVEPLICHTING (ART.1-3 WET 29 IULI 1991)

De aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis Vreemdelingenwet werd onontvankelijk verklaard om reden dat verzoeker niet zou aantonen dat buitengewone omstandigheden voorliggen.

Verzoeker veronderstelt dat met "buitengewone omstandigheden" die omstandigheden bedoeld worden "welke kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag ingediend wordt op Belgisch grondgebied (bij de burgemeester van de verblijfplaats)."; de bestreden beslissing laat op dit punt aan duidelijkheid te wensen over.

De bestreden beslissing stelt dat de voor verzoeker ingeroepen redenen (ter adstructie van de buitengewone omstandigheden) niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd, om reden dat er inreisverbod zou zijn betekend aan verzoeker.

Deze motivering kan niet worden weerhouden.

Het loutere feit dat er een inreisverbod aan verzoeker zou betekend zijn, betekent niet ipso facto dat er geen buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden; het ipso facto afleiden uit een vroeger inreisverbod dat er (ipso facto) geen buitengewone omstandigheden zouden kunnen weerhouden, vormt een gebrekkige motivering.

De motivering terzake het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden is derhalve gebrekkig waar zij geen inhoudelijke beoordeling maakt van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, doch zondermeer weigert te aanvaarden, onder verwijzing naar een eerder inreisverbod. (...)”

2.2. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De verzoekende partij meent dat niet kan verwezen worden naar een eerder inreisverbod om de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

2.4. *In casu* wijst de Raad er op dat uit de bestreden beslissing en de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 12 februari 2013 een inreisverbod voor de duur van drie jaren werd opgelegd. Dit inreisverbod werd verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 februari 2013. Evenwel blijkt dat – ingevolge het beroep dat verzoekende partij tegen ondermeer de bijlage 13sexies had ingediend – de verwerende partij per schrijven van 29 april 2013 overgegaan is tot de intrekking van dit bevel (met inreisverbod). Meer specifiek stelt zij het volgende: *“Gelieve eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 13 sexies), aan betrokkene betekend op 18.02.2013, in te trekken”*. Deze bijlage 13sexies betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Nu het inreisverbod een *accessorium* betreft van het bevel om het grondgebied te verlaten, kan dit uiteraard niet bestaan wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten niet bestaat. Er is immers geen

inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). De verwerende partij kon, gelet op voorgaande, aldus niet verwijzen naar een inreisverbod betekend op 18 februari 2013 dat zij zelf heeft ingetrokken om te stellen dat dit inreisverbod verzoekende partij verhindert op het Belgische grondgebied te verblijven en de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Een schending van de materiële motiveringsplicht doet zich voor nu verwerende partij zich baseert op onjuiste feitelijke gegevens. De opmerkingen in de nota waar de verwerende partij zich nog steeds baseert op het ingetrokken inreisverbod om de bestreden beslissing te verantwoorden, kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen.

2.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER